

ICCJ – Acțiune în anularea unui administrativ prin care a fost modificat sau completat alt act administrativ. Condiții de exercitare

Legislație relevantă:

- Legea nr. 554/2004, art. 1
- Legea nr.24/2000, art. 62

Potrivit art.62 din Legea nr.24/2000 privind tehnica legislativă „Dispozițiile de modificare și completare se încorporează de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intențiile ulterioare de modificare și completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”.

Conținutul acestor dispoziții legale nu poate oferi suport legal pentru respingerea ca lipsită de obiect a acțiunii în anularea unui act administrativ prin care a fost modificat alt act administrativ constatat anterior ca legal de către instanță, atâta timp cât – contenciosul administrativ fiind un contencios subiectiv de plină jurisdicție – în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.1 din Legea nr.554/2004 privind caracterul de act administrativ al actului contestat și producerea prin acel act a unei vătămări a unui drept sau interes legitim.

Decizia nr. 1926 din 11 aprilie 2014

Prin cererea adresată Curții de Apel București – Secția

contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. O SA a chemat în judecată Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și Agenția Națională pentru Resurse Minerale și a solicitat:

– să se dispună anularea Ordinului Ministrului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, al Președintelui A.N.R.E. nr.11/2011/39/2010 (Ordinul nr.11/2011) pentru modificarea și completarea Ordinului Ministrului Economiei și Comerțului, al Președintelui ANRE și al Președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr.102136/530/97/2006 privind valorificarea cantităților de gaze naturale pe piața internă și măsuri pentru întărirea disciplinei în sectorul gazelor naturale, publicat în M.Of. nr.47/ 19.01.2011;

– să se dispună anularea adresei ANRE nr.9408/ 28.02.2011 reprezentând răspuns la plângerea prealabilă formulată împotriva Ordinului nr.11/2011;

– să se dispună obligarea în solidar a pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Ulterior, reclamanta a formulat o precizare a cererii de chemare în judecată și a solicitat să se dispună obligarea în solidar a pârâtelor la plata sumei de 13.807.159, 20 lei reprezentând prejudiciul cauzat reclamantei de aplicare a Ordinului Ministrului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, al Președintelui ANRE și Președintelui ANRM nr.11/2011/39/177/2010.

Pârâții Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și Agenția Națională pentru Resurse Minerale au formulat întâmpinări și au solicitat respingerea acțiunii.

Prin Sentința civilă nr.945/ 13.02.2012 a Curții de Apel București – Secția contencios administrativ și fiscal a fost admisă excepția lipsei de obiect și a fost respinsă acțiunea

reclamantei ca fiind lipsită de obiect.

Pentru a motiva această soluție, instanța de fond a reținut că din probele dosarului rezultă că, în principal, reclamanta a solicitat anulare ordinului comun emis de cei trei pârâți prin care a fost modificat Ordinul comun nr.102136/530/97/2006.

Potrivit art.62 din Legea nr.24/2000 privind Normele de tehnică legislativă pt. elaborarea actelor normative dispune că „dispozițiile de modificare și de completare se încorporează de la data intrării lor în vigoare în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”.

S-a arătat că ordinul contestat în prezenta cauză se raportează la ordinul de bază emis în 2006, ambele ordine fiind emise în executarea și aplicarea Legii petrolului și a Legii gazelor.

Practic, ordinul contestat în cauză nu face decât să modifice ordinul comun emis de cele 3 autorități publice în 2006, impunându-se emiterea celui de-al doilea ordin comun ce vizează valorificarea cantităților de gaze naturale pe piața internă și măsuri pt. întărirea disciplinei în sectorul gazelor naturale care să cuprindă toate modificările legislative.

Instanța de fond a arătat că ordinul contestat în speță a modificat și completat Ordinul nr.102136/2006 și că acțiunea în anulare formulată de către reclamantă împotriva ordinului comun emis în 2006 a fost respinsă irevocabil de I.C.C.J. prin decizia nr.2090/19.04.2007.

Oportunitatea emiterii ordinului comun contestat în speță a rezultat din necesitatea asigurării caracterului nediscriminatoriu în stabilirea și alocarea lunară a cotelor procentuale cantitative de gaze naturale aferente amestecului

de gaze naturale din producția internă și din import, ordinul atacat dispunând obligații pt. toți furnizorii de pe piața gazelor naturale și un tratament egal pt. toți consumatorii de gaze naturale, fiind emis în aplicarea dispozițiilor art.100 alin.5 din Legea gazelor.

Cum ordinul comun emis în 2010 nu a făcut decât să modifice și să completeze ordinul comun emis în 2006 privind valorificarea cantităților de gaze naturale pe piața internă și măsuri pt. întărirea disciplinei în sectorul gazelor naturale asupra căreia Curtea de Apel București și I.C.C.J. s-au pronunțat definitiv și irevocabil s-a apreciat că acțiunea formulată de reclamantă este lipsită de obiect, substanța ordinului fiind aceeași cu cea din ordinul nr.102136/2006.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs S.C. O SA și a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței, trimiterea cauzei spre rejudecare Curții de Apel București și acordarea cheltuielilor de judecată efectuate în ambele etape procesuale, conform art.274 Cod procedura civilă.

În motivele de recurs s-a arătat că Ordinul nr.102136/2006 a fost publicat în Monitorul Oficial nr.489/2006 și viza valorificarea cantităților de gaze naturale pe piața internă și măsuri pentru întărirea disciplinei în sectorul gazelor naturale, iar în M. Of. nr.47/2011 a fost publicat Ordinul nr.11/2011 pentru modificarea și completarea Ordinului nr.102136/2006.

Primul motiv de recurs invocat a fost acela că instanța de fond a dispus în sensul inadmisibilității *de plano* a unei acțiuni în anulare a unui act administrativ modificator și completator, argumentând că din interpretarea art.62 din Legea nr.24/2000 rezultă faptul că într-o situație ca aceea din speță nu ar putea fi atacat decât actul modificat.

Plecând de la art.62 din Legea nr.24/2000 privind tehnica legislativă, recurenta a arătat că orice text de lege trebuie

interpretat potrivit rațiunii pentru care a fost legiferat, or, rațiunea art.62 este aceea de a orienta intervențiile ulterioare de modificare și completare ale organului emitent către actul de bază (actul modificat) și nu către alte acte modificatoare anterioare.

Textul de lege în discuție privește exclusiv autoritățile emitente de acte administrativ normative și au în vedere exclusiv modificări de tip legislativ realizate de acestea în cadrul exercitării competențelor lor.

Se impune ca art.62 să fie interpretat sistematic, având în vedere economia legii în ansamblul său și capitolul în care este încadrat, iar prin aceasta s-a dorit emiterea situațiilor de tipul „*modificarea modificării*”.

Mai mult, susține recurenta, art.62 are în vedere intervențiile ulterioare de modificare și completare ca evenimente legislative și nu contestațiile formulate de justițiabili în cadrul contenciosului administrativ.

Din studiul sistematic al Legii nr.24/2000 reiese că sfera ei de aplicare nu include acțiunea de contencios administrativ care are ca obiect anularea unui act administrativ ilegal, așa cum este și cazul în speța de față.

În speță, s-a solicitat anularea actului administrativ modificator, întrucât acesta era viciat de nelegalitate și vătămă interesele reclamantei, iar o cerere de anulare prin însăși natura ei, nu poate fi îndreptățită decât împotriva actului ilegal vătămător, respectiv Ordinul nr.11/2011, fie el și modificator și nu împotriva actului modificat.

Recurenta a apreciat că nu putea cere anularea actului modificat întrucât nu era viciat de nelegalitate, ci actul modificator, iar art.62 din Legea nr.24/2000 face referire la intervențiile ulterioare de modificare sau completare care trebuie raportate la actul de bază, modificări și completări legislative, iar nu cereri de anulare, nefiind aplicabil în

speță acest text de lege.

Al doilea motiv de recurs se referă la faptul că instanța de judecată a restrâns în mod nepermis drepturile recurenteii, dându-se prioritate unor norme juridice de tehnică legislativă, de forță juridică inferioară și a omis a se raporta la procedura de atacare a actelor administrative prevăzută de Legea nr.554/2004, normă juridică superioară.

Prin modul greșit de soluționare a excepției lipsei de obiect a acțiunii, recurenta a considerat că prima instanță a restrâns sfera de aplicare a prevederilor Legii nr.554/2004, în sensul eliminării din sfera de aplicare a acțiunii în anulare a actelor administrative modificatoare și completatoare.

Din economia Legii nr.554/2004 apar două condiții esențiale pentru intentarea acțiunii în anulare: actul atacat să fie un act administrativ și să fie vătămător pentru drepturile și interesele legitime ale persoanei, condiții care sunt îndeplinite în cauză, iar instanța de fond, prin admiterea excepției lipsei de obiect, în mod nelegal a condiționat și a îngrădit accesul recurenteii la justiție, s-a opus verificării legalității actului contestat și a prejudiciat dreptul la apărare și la un proces echitabil.

Recurenta a invocat și argumente de ordin jurisprudențial și s-a arătat că instanțele de contencios administrativ, deși au fost investite cu o acțiune având ca obiect anularea unor ordine modificatoare, au considerat că pot efectua o analiză de legalitate referitoare la ordinele modificatoare atacate și astfel, primite în individualitatea lor, separat de actul modificat.

Ordinul nr.11/2011 a modificat și completat Ordinul nr.1021336/2006, iar contrar celor reținute de instanța de fond, modificarea și completarea nu au fost analizate de către instanță anterior, iar în hotărârile irevocabile invocate de

ANRE nu au fost analizate argumentele în susținerea cererii de anulare a Ordinului nr.11/2011.

Intimata Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat dar a invocat și excepția lipsei de interes pentru că Ordinul nr.11/2011 a fost abrogat la 23.06.2011.

Intimata Agenția Națională pentru Resurse Minerale a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca fiind legală și temeinică.

Intimatul Ministerul Economiei, succesor al M.E.C. și Mediului de Afaceri a solicitat introducerea în cauză a Departamentului pentru Energie, ca fiind autoritatea implicată în raportul juridic dedus judecății.

Intimatul Departamentul pentru Energie a formulat întâmpinare și a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a acestuia pentru că ordinul contestat este emis de Ministerul Economiei și nu de Departamentul pentru Energie, iar pe fond, a solicitat respingerea recursului.

Soluția instanței de recurs

Pentru că în fața instanței de recurs au fost invocate două excepții de către ANRDE (Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei) și Departamentul pentru Energie, în baza art.137 Cod procedura civilă, Înalta Curte s-a pronunțat mai întâi asupra acestor excepții.

Excepția lipsei de interes în formularea acțiunii invocată de A.N.D.R.E. este nefondată și va fi respinsă.

Lipsa de interes judiciar a fost invocată în raport de faptul că ordinul pretins vătămător a fost abrogat expres începând cu data de 23.06.2011, dar și în raport de împrejurarea că SC 0 SA beneficiază din 4.09.2012 de prevederile H.G. nr.870/2012,

respectiv de exceptarea de la respectarea structurilor amestecurilor de gaze naturale.

Interesul este una dintre condițiile fundamentale ale exercitării acțiunii civile și poate fi definit ca fiind folosul practic pe care o parte îl urmărește prin formularea acțiunii.

În raport de obiectul acțiunii formulate de reclamantă, acțiune prin care s-a solicitat nu numai anularea Ordinului nr.11/2011 ci și recuperarea prejudiciului cauzat prin emiterea actului a cărui anulare se solicită, nu se poate susține că acțiunea reclamantei a rămas fără interes ca urmare a abrogării Ordinului nr.11/2011, întrucât în cazul acțiunii în contencios administrativ legalitatea actului se analizează în raport cu prevederile legale în vigoare la data emiterii lui, iar abrogarea actului nu înlătură eventualele prejudicii ce ar fi putut fi cauzate în perioada în care actul administrativ a fost în vigoare.

Excepția calității procesuale pasive invocată de intimatul Departamentul pentru Energie va fi respinsă deoarece, în raport de prevederile H.G. nr.429/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului de Energie, acesta este organ de specialitate al administrației publice centrale, în cadrul Ministerului Economiei care aplică strategia și programul de guvernare în domeniul energiei. Chiar dacă Departamentul pentru Energie nu este emitentul actului a cărui anulare se solicită, în condițiile înființării Departamentului pentru Energie, ce a preluat atribuțiile Ministerului Economiei în domeniul energiei, calitate procesuală pasivă într-un litigiu ce vizează anularea unui act administrativ emis în acest domeniu are Departamentul pentru Energie, ca succesori al emitentului actului contestat.

Recursul formulat de reclamanta S.C. O SA este fondat pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a fost investită cu acțiunea în anulare a Ordinului nr.11/2011 pentru modificarea și completarea Ordinului nr.102136/2006 privind valorificarea cantităților de gaze naturale pe piața internă și măsuri pentru întărirea disciplinei în sectorul gazelor naturale, dar și cu cererea de obligare a pârâților la plata sumei de 13.707.159,20 lei, prejudiciul cauzat ca urmare a aplicării prevederilor Ordinului nr.11/2011.

Într-adevăr, Ordinul nr.102136/2006 a fost contestat de către S.C. O SA, iar prin decizia nr.2090/ 19.04.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal fost respinsă acțiunea în anulare a acestui ordin.

Instanța de fond a considerat că, prin respingerea acțiunii în anulare a ordinului inițial, ordinul modificator a rămas fără obiect dar aceste susțineri sunt nefondate.

Obiectul este unul din elementele acțiunii civile și reprezintă pretenția concretă a reclamantului, protecția dreptului subiectiv sau a unui interes ce se poate realiza numai pe calea justiției.

Instanța de fond a motivat admiterea excepției lipsei de obiect în raport de art.62 din Legea nr.24/2000, dar aceasta nu înseamnă că hotărârea instanței nu este motivată, așa cum susține recurenta, chiar dacă nu a invocat motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.7 Cod procedura civilă.

Însă, instanța de fond a făcut o aplicare greșită a legii atunci când a apreciat că, în temeiul art.62 din Legea nr.24/2000 ar fi lipsită de obiect acțiunea în anulare a unui act administrativ ce modifică un alt act administrativ.

Potrivit art.62 din Legea nr.24/2000 privind tehnica legislativă „Dispozițiile de modificare și completare se încorporează de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intențiile ulterioare de modificare și completare a acestora trebuie raportate tot la

actul de bază”.

Mai întâi, trebuie precizat că art.62 din Legea nr.24/2000 nu are aplicabilitate în cauză, în raport de obiectul acțiunii, iar pe de altă parte, nu poate fi lipsită de obiect o acțiune în contencios administrativ formulată de o persoană ce se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim prin emiterea unui act administrativ, chiar dacă acel act este unul de modificare a altui act, fie el individual sau normativ.

Din modul de redactare al Legii nr.554/2004, respectiv art.1, 8 și 18, contenciosul administrativ este un contencios subiectiv de plină jurisdicție, în cadrul căruia se analizează nu numai conformitatea actului administrativ cu legea sau cu alte acte normative ce au stat la baza emiterii lui, ci și existența unei vătămări produse reclamantului într-un drept sau interes legitim.

Nu prezintă relevanță, în cazul unui litigiu de contencios administrativ, dacă actul administrativ contestat este unul care modifică un alt act administrativ, pentru că ce se verifică de către instanță este dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.1 din Legea nr.554/2004, respectiv dacă actul contestat este un act administrativ în sensul art.2 alin.1 lit.c) din Legea nr.554/2004 și dacă s-a produs o vătămare a unui drept sau interes legitim.

De altfel, este constantă practica instanței supreme în sensul soluționării acțiunilor în anulare a actelor administrative individuale sau normative, prin care au fost modificate sau completate alte acte administrative.

Prin soluția pronunțată de instanța de fond, de respingere a acțiunii ca lipsită de obiect, s-a încălcat art.21 din Constituție ce consacră accesul liber la justiție, dar și art.6 din CEDO ce prevede dreptul la un proces echitabil, în sensul că orice persoană are dreptul la judecarea, în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil a cauzei sale,

de către o instanță independentă și imparțială.

Pentru că instanța de fond a soluționat cauza fără a intra în cercetarea fondului, în baza art.312 alin.1, 2 și 5 Cod procedura civilă raportat la art.20 din Legea nr.554/2004, va fi admis recursul, va fi casată sentința atacată și trimisă cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

ICCJ – RIL promovat cu privire la obligarea executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată

Dimitrie Bogdan Licu, Prim Adjunct al Procurorului General al României, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu recurs în interesul legii, întrucât în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, raportat la art. 460 alin. (1), art. 246 alin. (1) și (3) și art. 274 alin. (1) din Codul de procedură civilă de la 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în referire la obligarea executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi, ori aceasta a fost respinsă de instanță, ca urmare îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit,

sau de către debitor.

Puteți consulta textul integral al recursului [aici](#).

Tax Magazine nr. 01 ianuarie 2016

- **Editorial**

Cosmin Flavius Costaș

Practica administrativă în materie fiscală

- **Impozite directe**

Nicolae Cosmin Mariș

Considerații privind jurisprudența divergentă în materia restituirii eșalonate a taxelor de poluare.

Studiu de caz: Tribunalul Cluj, decizia civilă nr. 227/A/2015 pronunțată în dosar nr. 15824/211/2014

Maria Claudia Andrieș

Despre taxele de mediu în România. Clasifi care și implicații (III)

- **Impozite indirecte**

Georgiana Iancu

Vânzările de bunuri imobile efectuate de persoane fizice: între lege și practică

- **Procedură fiscală**

Cornel Grama

Procedura A.N.A.F. de înregistrare în scopuri de TVA încalcă Codul fiscal și legislația europeană

- **Contribuții sociale**

Cosmin Flavius Costaș

Noul regim al contribuțiilor sociale obligatorii (I)

- **Jurisprudență fiscală națională**

Viorel Terzea

Răspundere solidară conform art. 27 lit. d) VCPF. Lipsa de răspundere a unui asociat

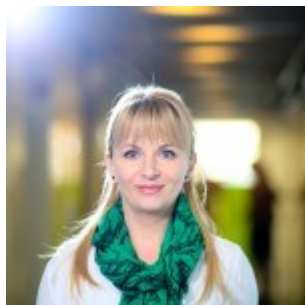
▪ **Jurisprudența fiscală a instanțelor europene**

Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în intervalul 23 decembrie 2015 – 12 februarie 2016

EY România deschide campania de recrutare: 80 de absolvenți se vor alătura companiei în acest an

EY România a deschis campania de recrutare de juniori, prin care va angaja aproape 80 de tineri absolvenți din întreaga țară, în birourile companiei din București, Cluj-Napoca, Iași și Timișoara. Procesul se va desfășura pe parcursul a trei luni, timp în care candidații pot aplica online, la link-ul: <http://www.ey.com/GL/en/Careers>.

Compania caută să angajeze studenți în an terminal al studiilor universitare și de masterat sau proaspăt absolvenți din domeniul economic, dar și tehnic. Dintre candidați, vor fi aleși cei care au o pasiune pentru business și lucrul cu clienții, care demonstrează o motivație puternică pentru învățarea continuă și performanță, stăpânesc limba engleză la un nivel avansat și utilizează cu ușurință programul MS Excel.

„Dorim să identificăm și să aducem alături de noi pe cei mai talentați și ambițioși tineri care părăsesc băncile universităților anul acesta. Iar atunci când alegi dintre cei mai buni, diferența o face de cele mai multe ori, nu nivelul de cunoștințe și abilități care este relativ același, ci atitudinea față de viață în general, motivația pentru care și-au ales această profesie și viitorul la care ei aspiră”, explică Andreea Mihnea, Director Resurse Umane, EY România.

Conform studiilor derulate anul trecut de Trendence și Catalyst, EY a urcat pentru prima dată în topul preferințelor tinerilor, devenind cel mai dorit angajator din domeniul serviciilor profesionale pentru absolvenții de studii superioare. EY este și în top10 în clasamentul general al celor mai doriți angajatori din România, conform studiului Trendence, și este angajatorul preferat din grupul Big4 pentru absolvenții de elită și pentru femei, conform ambelor studii.

Respondenții care au participat la cele două sondaje percep EY România drept compania de servicii profesionale cea mai inovativă, care oferă cele mai bune programe de formare și care are cel mai atractiv mediu de lucru. De asemenea, EY este perceput de tinerii români drept compania din acest domeniu care angajează cei mai mulți absolvenți și care are cea mai bună prezență la târgurile de job-uri.

Candidații interesați de o poziție *entry-level* în companie vor interacționa direct cu specialiștii EY și cu echipa de recrutare în cadrul a peste 20 de evenimente în sediul EY, în universități și târguri de job-uri din București, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara și Chișinău.

Procesul de selecție va include mai multe etape:

1. Preselecția CV-ului
2. Testări online ale personalității și ale abilităților

- verbale și logice
3. Video-interviu online
 4. EY Mega Days Assessment Center
 5. Interviu final la sediul companiei
 6. Semnarea ofertei și orientare

Ca o noutate anul acesta, candidații vor putea viziona descrieri video ale job-urilor disponibile și vor putea cunoaște mai îndeaproape viața din cadrul companiei prin noul blog dedicat tinerilor absolvenți sau prin pagină de Instagram care va fi lansată în curând.

„În cadrul procesului de selecție, candidații vor putea cunoaște îndeaproape compania EY România. Este important pentru noi ca ei să înțeleagă valorile noastre, modul în care facem lucrurile, cultura noastră organizațională, astfel încât integrarea să fie cât mai ușoară, iar așteptările să fie stabilite de comun acord. Profesia de consultant este una, pe cât de frumoasă, pe atât de provocatoare. Când pornești pe acest drum trebuie să fii pregătit și motivat să înveți continuu, să pui la îndoială status quo-ul, să fii deschis oricând la schimbare și să îți și placă toate astea. Scopul nostru în tot acest proces de recrutare este să ne asigurăm că aducem alături de noi acei tineri care sunt, nu doar foarte bine pregătiți din punct de vedere tehnic, ci sunt în același timp și entuziaști în a îmbrățișa această carieră”, adaugă Andreea Mihnea.

Cei 80 de juniori care vor fi selectați în această primăvară își vor începe activitatea în septembrie 2016, când se vor alătura celor peste 650 angajați care fac parte din echipa EY, în 5 birouri din țară și din Republica Moldova.

ICCJ – RIL admis în cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente

În ședința din 15 februarie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție – *Completul competent să judece recursul în interesul legii*, legal constituit în fiecare dintre cauze, a soluționat 2 recursuri în interesul legii, fiind pronunțate următoarele soluții:

Decizia nr. 1 în dosarul nr. 23/2015

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 86 din Codul de procedură penală, stabilește că:

În cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, societatea de asigurare are calitate de parte responsabilă civilmente și are obligația de a repara singură prejudiciul cauzat prin infrațiune, în limitele stabilite în contractul de asigurare și prin dispozițiile legale privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă.

Obligatorie, conform dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședința publică de la 15 februarie 2016.

Decizia nr. 2 în dosarul nr. 24/2015

Admite recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 279 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru acțiunile privind reconstituirea vechimii în muncă, anterioare intrării în vigoare a Codului de procedură civilă actual/același text de lege cu referire la art. 32 alin. (1) lit. b și art. 36 din Codul de procedură civilă, pentru acțiunile în reconstituirea vechimii în muncă, introduse de la momentul intrării în vigoare a actualului Cod de procedură civilă și în continuare; art. 111 din Codul de procedură civilă din 1865 pentru acțiunile privind constatarea încadrării activității desfășurate în grupele I și a II-a de muncă introduse sub imperiul acestei reglementări/art. 35 cu referire la art. 32 alin. (1) lit. b și art. 36 din Codul de procedură civilă, pentru același tip de acțiuni, formulate după intrarea în vigoare a codului actual, în toate ipotezele, atunci când angajatorul nu mai există din punct de vedere juridic (lichidat, radiat), justifică legitimare procesuală pasivă casele teritoriale de pensii, în situația în care nu există documente primare.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (5) și art. 40 alin. (2) lit. h din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la art. 18 din Legea Arhivelor Naționale nr. 16/1996, republicată, în cazul existenței documentelor primare, persoana interesată, care nu posedă dovezi privind vechimea în muncă sau activitatea desfășurată în anumite grupe de muncă, are deschisă calea unei acțiuni în realizare – obligație de a face – având ca obiect obligarea deținătorului de arhivă de a elibera adeverința constatatoare a vechimii în muncă/încadrării în grupele superioare de muncă.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Codul de procedură civilă din 1865/art. 32 alin. (1) lit.

a și art. 56 alin. (l) din Codul de procedură civilă, respectiv a art. 136 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, /art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, angajatorul desființat în urma procedurilor de insolvență, finalizate cu radierea din registrele specifice, nu poate sta în judecată, neavând capacitate procesuală de folosință, iar fostul lichidator, chemat în judecată în nume propriu, nu are calitate procesuală pasivă.

Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15 februarie 2016.

După redactarea considerentelor și semnarea deciziilor, acestea se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ICCJ – Act administrativ. Cerința clarității redactării textului ca premisă a legalității

Legislație relevantă:

- Legea nr. 554/2004, art. 2

O autoritate publică cu atribuții de supraveghere, prevenire și control într-o anumită arie de activitate, având în vedere poziția dominată pe care o ocupă în virtutea prerogativelor

de putere publică pe care legea i le pune la dispoziție pentru realizarea interesului public în slujba căruia se află, are obligația, rezultată din exigențele bunei administrări, să emită, pentru organizarea activității sale, norme administrative clare, care să nu genereze riscul distorsionării liberei concurențe și apariției conflictelor de interese.

Actul administrativ care nu îndeplinește condiția de claritate în măsură să excludă interpretarea în sensul deturnării scopului prevederilor legale în aplicarea cărora a fost dat, este nelegal fiind emis cu exces de putere, în sensul art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004.

Decizia nr. 1622 din 27 martie 2014

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a, contencios administrativ și fiscal, reclamanta Asociația EVO a solicitat anularea dispozițiilor art.3 din Ordinul nr. 17 emis la 30 martie 2011 de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esență, că, în baza art.48 din Legea nr.215/2004, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor a emis Ordinul nr.17 din 30 martie 2011, care la art.3 prevede că “pentru asigurarea prin analize de laborator pentru realizarea acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile la om, protecția animalelor și protecția mediului, precum și a unui autocontrol privind sănătatea animală și siguranța alimentelor conform prevederilor legale în vigoare, operatorii economici pot încheia, în condițiile legii, contracte cu laboratoarele centrale, zonale și județene ale autorității sanitar veterinare și pentru siguranța alimentelor pentru efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii și controlului...”.

Reclamanta a susținut că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor deține controlul asupra laboratoarelor de stat din subordinea direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și ale municipiului București care desfășoară preponderent și activități comerciale cu agenții economici pe care îi îndrumă să efectueze programele de autocontrol cu acestea, deși aceleași activități le efectuează și laboratoarele private. De asemenea, deține controlul și asupra inspectorilor cu atribuții privind autorizarea, înregistrarea, controlul și sancționarea agenților economici; laboratorului de referință IISPV (Institutul de Igienă și Sănătate Publică Veterinară) și direcției de autorizare a laboratoarelor.

În aceste condiții, reclamanta a apreciat că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor nu asigură imparțialitatea și echidistanța obligatorii conform legii, întrucât comisiile de autorizare sunt constituite exclusiv din personalul autorității pârâte care își autorizează propriile compartimente.

În acest mod, laboratoarele de stat din subordinea direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor sunt puse în postură dublă de arbitru și jucător pe piața efectuării contra cost a examenelor de laborator din cadrul programelor de autocontrol, fiind astfel încălcate dispozițiile Legii concurenței nr.21/1996 și ale Legii nr.161/2005.

Reclamanta a mai arătat că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să servească scopului său existențial, respectiv protecția publică și libera concurență și nu crearea unui monopol, prin aplicarea unor dispoziții și dezvoltarea lor prin acte de tip administrativ.

Pârâta Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru

neîndeplinirea procedurii prealabile, iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Prin încheierea de ședință de la 9.05.2012, Curtea a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 48 alin. 5 din OG nr. 42/2004, astfel cum a fost modificat prin pct. 62 al Legii nr. 215/2004, invocată de reclamantă.

Soluția primei instanțe

Prin sentința civilă nr.3318 din 18 mai 2012, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamanta Asociația EVO și a anulat dispozițiile art.3 din Ordinul nr. 17, emis la 30 martie 2011 de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

Pentru a pronunța soluția, instanța de fond a reținut că, în conformitate cu reglementarea dată de O.G. nr.42/2004 aprobată cu modificări din Legea nr. 215/2004, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor este instituția cu atribuții de control în domeniul veterinar și singura autoritate care poate constata contravenții și aplica sancțiuni în materie, iar în vederea exercitării acestei activități de control, dispune de laboratoare de cercetare și analiză, finanțate de la bugetul de stat.

Instanța de fond a apreciat că dispozițiile art.48 alin.(5) din O.G. nr.42/2004, astfel cum a fost modificat prin pct.62 al Legii nr.215/2004, nu aduc atingere principiului concurenței loiale, nefavorizând în niciun fel instituturile și direcțiile sanitar-veterinare în raport cu operatorii economici privați.

Referitor la art. 3 din Ordinul nr.17/2011, instanța de fond constată că acesta se referă efectiv la încheierea contractelor cu laboratoarele centrale, zonale și județene ale autorității sanitar-veterinare, inclusiv în scopul

autocontrolului, într-o formulare care nu lasă de înțeles, în mod evident, că astfel de contracte pot fi încheiate cu operatori economici din mediul privat care acționează în domeniu.

Or, rațiunea legiuitorului, care a prevăzut că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor coordonează tehnic și administrativ, organizează și controlează efectuarea activităților publice sanitar-veterinare, în timp ce activitățile de asistență, precum și desfășurarea de analize în laboratoare autorizate pentru activitatea de autocontrol, le-a lăsat la dispoziția mediului privat, a fost tocmai aceea de a nu se încălca legislația în materia concurenței, precum și evitarea eventualelor conflicte de interese.

Astfel că, în opinia instanței de fond, interpretarea art. 48 alin. (5) din O.G. nr. 42/2004, altfel decât în sensul că veniturile din tarife se referă exclusiv la activitățile sanitar-veterinare și de laborator etc., desfășurate în contextul activității date în sarcina Autorității Naționale Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor de lege (coordonare, organizare, control) este evident de natură să conducă, atât la încălcarea art.2 alin. (1) lit.b și art.9 alin. (1) din Legea nr.21/1996 (referitoare la interzicerea actelor și faptelor care restrâng, împiedică sau denaturează concurența, săvârșite de autoritățile și instituțiile administrației publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin reglementările adoptate, intervin în operațiuni de piață, influențând direct sau indirect concurența), cât și a prevederilor Regulamentului CE nr. 882/2004 referitoare la evitarea oricărui conflict de interese în rândul personalului care efectuează controalele oficiale.

Prin urmare, Ordinul nr. 17/2011 emis de ANSVSA prin art. 3 deschide calea încălcării principiilor concurenței loiale, inclusiv prin poziția dominantă pe care ar dobândi-o pe o

piață în care, în mod evident, agenții economici ar fi mai interesați sau chiar forțați să obțină, spre exemplu, un buletin de analize emis chiar de laboratoarele A.N.S.V.S.A., decât de un laborator privat autorizat, știind că activitatea de verificare și control aparține exclusiv autorității administrative.

În plus, instanța de fond a considerat că, prin precizările referitoare la activitatea de autocontrol, Ordinul adaugă la actul normativ cu forță juridică superioară reprezentat de O.G. nr. 42/2004, aprobat prin Legea nr. 215/2004, lărgind fără temei domeniul de competență stabilit de legiuitor.

Autoritatea Națională Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.) a atacat cu recurs sentința menționată, solicitând modificarea ei în sensul respingerii acțiunii reclamantei, pentru motive pe care le-a încadrat în prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurenta – pârâtă a criticat sentința ca fiind netemeinică și nelegală, fiind dată cu aplicarea greșită a legii, arătând, contrar concluziei instanței, că art. 3 din Ordinul nr. 17/2011 nu impune operatorilor economici obligația de a încheia contracte doar cu laboratoarele centrale, zonale și județene ale autorității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, din formularea "*pot încheia*" rezultând, într-o manieră care nu lasă loc de interpretare, că aceștia pot încheia contracte pentru efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii și controlului, cuprinse în programele prevăzute la art. 1 din Ordin și cu laboratoarele private.

Cu referire la considerentele privind conflictul de interese și poziția dominantă a A.N.S.V.S.A. în relația cu laboratoarele sanitare și pentru siguranța alimentelor private, recurenta – pârâtă a arătat că, în contextul normativ trasat de O.G. nr. 42/2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, și

H.G. nr. 1415/2009, privind organizarea și funcționarea A.N.S.V.S.A. și a unităților din subordinea acesteia, prin emiterea Ordinului nr. 17/2011, A.N.S.V.S.A. și-a îndeplinit prerogativele de putere publică, de reprezentant al statului, asigurând condițiile necesare pentru supravegherea siguranței alimentelor, inclusiv prin efectuarea *examenelor de laborator din cadrul programelor de autocontrol de către laboratoarele centrale, zonale și județene* ale autorității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor.

Având în vedere argumentele expuse, a considerat că motivația instanței de fond cu privire la “poziția dominantă”, “concurență neloială”, “conflict de interese”, nu poate fi primită, ANSVSA îndeplinindu-și misiunea, în limitele competențelor legale ce i-au fost delegate de către statul român.

Cu privire la încălcarea de către A.N.S.V.S.A. a prevederilor art. 9 din Legea nr. 21/1996 – Legea concurenței, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a arătat că prevederile legale invocate trebuie coroborate cu prevederile art. 2., alin. (1) lit. b) „Dispozițiile prezentei legi se aplică actelor și faptelor care restrâng, împiedică sau denaturează concurența, săvârșite de:... b) autoritățile și instituțiile administrației publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin reglementările adoptate, intervin în operațiuni de piață, influențând direct sau indirect concurența, cu excepția situațiilor când asemenea măsuri sunt luate în aplicarea altor legi sau pentru apărarea unui interes public major.”

Având în vedere considerentele expuse, A.N.S.V.S.A., prin aprobarea Ordinului 17/30 martie 2011, a urmărit realizarea misiunii stabilite de statul român prin lege, și anume apărarea unui interes public major: sănătatea publică.

În altă ordine de idei, recurenta – pârâtă a arătat că

art. 3 din Anexa la Ordinul nr. 48/2010 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor privind autorizarea laboratoarelor supuse controlului sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor stabilește categoriile de laboratoare, acreditarea acestora fiind făcută de către RENAR, instituție independentă de A.N.S.V.S.A., iar pachetul de igienă (Regulamentele 852 și 853/2004) care reglementează programul de asigurare a calității, prevede că autocontrolul poate fi realizat și de către operatorii economici, fără a exclude efectuarea lui de laboratoarele din cadrul direcțiilor sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor județene.

Prin urmare, este neîntemeiată reținerea instanței de fond că art. 3 din Ordinul nr. 17/30 martie 2011 încalcă prevederile Regulamentului CE nr. 882/2004 referitoare la evitarea oricărui conflict de interese în rândul personalului care efectuează controalele oficiale.

Asociația EVO nu a formulat întâmpinare în condițiile art. 308 alin. (2) Cod procedură civilă, dar a depus la dosar note scrise prin care a răspuns criticilor formulate în recurs, considerându-le nefondate, în principal pentru motivul că art. 3 din Ordinul nr. 17/2011, care se referă efectiv la încheierea contractelor pentru autocontrol, nu lasă de înțeles că astfel de contracte pot fi încheiate cu operatorii economici din mediul privat care acționează în domeniu.

În plus, a arătat că O.G. nr. 42/2004 nu stipulează posibilitatea ca laboratoarele județene să desfășoare activități de autocontrol, în caz contrar existând riscul unei distorsiuni majore a pieței de specialitate la nivel național, efect al dublei posturi, de a controla și a sancționa, cumulată de A.N.S.V.S.A.

Recursul nu este fondat.

Așa cum rezultă din expunerea rezumativă cuprinsă la pct. 1

din prezenta decizie, intimata – reclamantă a supus controlului instanței de contencios administrativ articolul 3 din Ordinul A.N.S.V.S.A. nr. 17/30 martie 2011, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția medului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor pentru anul 2011, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor pentru anul 2011.

Norma administrativă contestată are următorul conținut:
„Pentru asigurarea prin analize de laborator pentru realizarea acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, precum și a unui autocontrol privind sănătatea animală și siguranța alimentelor conform prevederilor legale în vigoare, operatorii economici pot încheia, în condițiile legii, contracte cu laboratoarele centrale, zonale și județene ale autorității sanitar – veterinar și pentru siguranța alimentelor pentru efectuarea de analize pentru produsele supuse supravegherii și controlului cuprinse în programele prevăzute la art. 1.”

În esență, în fundamentarea soluției de admitere a acțiunii, instanța de fond a reținut că prevederile art. 48 alin. (5) din O.G. nr. 42/2004, astfel cum au fost modificate prin pct. 62 al Legii nr. 215/2004, prin ele însele nu aduc atingere principiului concurenței loiale, nefavorizând structurile publice în raport cu operatorii economici privați. Totuși art. 3 din Ordinul nr. 17/2011, emis pentru organizarea executării legii, prin modul în care a fost formulat, nu lasă de înțeles în mod evident că operatorii economici pot recurge și la entitățile private care acționează în domeniu, deschizând calea încălcării principiilor concurenței loiale, inclusiv prin poziția

dominantă pe care ar dobândi-o pe piață laboratoarele A.N.S.V.S.A., autoritate care are și funcția de verificare și control.

Contrar susținerilor recurenței – pârâte, soluția primei instanțe reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale referitoare la rolul și atribuțiile A.N.S.V.S.A., analizate în contextul mai larg al respectării principiilor unei piețe concurențiale și evitării conflictelor de interese.

Împărtășind concluzia judecătorului fondului, instanța de control judiciar nu neagă dreptul structurilor A.N.S.V.S.A. de a presta, contra cost, activitățile enumerate în art. 3 din Ordinul nr. 17/2011, în condițiile în care art. 48 alin. (5) din O.G. nr. 42/2004 prevede că veniturile proprii pentru instituturile veterinare și pentru direcțiile sanitar-veterinare, *„se constituie din exercitarea activității de inspecție și control sanitar-veterinar, din tarife pentru activități sanitar-veterinare și de laborator, din consultanță și din alte prestații specifice: acțiuni de dezinfecție, dezinsecție, deratizare, examene și analize de laborator, precum și din alte activități din domeniul sanitar-veterinar“*.

Având însă în vedere cumulul de atribuții de supraveghere, prevenire și control pe care îl deține autoritatea publică în domeniul său de activitate, și, mai cu seamă, poziția dominată pe care o ocupă aceasta în virtutea prerogativelor de putere publică pe care legea i le pune la dispoziție pentru realizarea interesului public evocat în recurs, A.N.S.V.S.A. avea obligația, rezultată din exigențele bunei administrări, să emită, pentru organizarea activității sale, norme administrative clare, care să nu genereze riscul distorsionării liberei concurențe și apariției conflictelor de interese.

Or, prevăzând că operatorii economici “pot încheia” contracte cu laboratoarele teritoriale și centrale ale autorității

publice, fără a menționa expres și posibilitatea încheierii unor astfel de contracte cu agenții privați acreditați conform Ordinului nr. 48/2010, art. 3 din Ordinul nr. 17/2011 nu îndeplinește condiția de claritate care să excludă interpretarea menționată mai sus, prin deturnarea scopului prevederilor legale în aplicarea cărora a fost emis, situație ce poate fi încadrată în definiția excesului de putere, în sensul art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004.

Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, Înalta Curte a respins recursul, ca nefondat, în temeiul art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă, nefiind identificate motive de reformare a sentinței, potrivit art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 sau art. 304 pct. 9 și 304¹ Cod procedură civilă.

ICCJ – Fixarea prețurilor de vânzare a produselor către terți. Aprecieria gravității faptei anticoncurențiale ca element de individualizare a sancțiunii aplicate

Legislație relevantă:

Legea nr. 21/1996, art. 5 alin. (1) lit. a) și art. 51 alin. (1) lit. a)

Stabilirea de către producător, în conținutul contractelor de dealer și de vânzare-cumpărare privind distribuția produselor proprii, a unor sancțiuni privitoare la nerespectarea listei de prețuri convenite cu societățile distribuitoare, înlătură posibilitatea aprecierii acestor prețuri ca având un caracter de recomandare, astfel încât este corectă calificarea acestei fapte drept o înțelegere anticoncurențială pe verticală, ce cade sub incidența interdicției prevăzute de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Prin restrângerea libertății intermediarilor de a determina singuri sau de a negocia prețurile de vânzare pentru respectivele produse în funcție de costurile înregistrate de fiecare comerciant și prin raportare la cerere și ofertă, această faptă intră în categoria restricționărilor grave ale concurenței, interzise „per se” de legislația în domeniu, pentru care se aplică o amendă de până la 10% din cifra de afaceri, această faptă neputând fi încadrată în categoria celor de gravitate mică, pentru care se aplică o amendă în procent de 2% până la 4% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării.

Decizia nr. 1472 din 21 martie 2014

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC S.A. SRL, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Concurenței, a solicitat anularea deciziei nr. 99/27.12.2011 emise de acesta.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esență, că pârâțul Consiliul Concurenței a făcut o greșită aplicare a prevederilor Ordinului nr. 420/2010, modificat prin Ordinul nr. 898/2011 privind individualizarea sancțiunii, respectiv a încadrat fapta la nivelul mediu de gravitate în loc de nivelul mic; a aplicat, în mod nelegal, o majorare la amenda aplicata, pentru realizarea efectului preventiv al sancțiunii și nu a făcut aplicarea nici unei circumstanțe atenuante, deși în

cauză erau incidente mai multe astfel de circumstanțe.

Reclamanta a invocat nulitatea Deciziei nr. 99/2011 sub un dublu aspect. În primul rând, pentru încălcarea de către Consiliul Concurenței a normei imperative prevăzute de art. 36 din Legea nr. 21/1996.

Astfel, în Decizia nr. 99/2011 sunt menționate numai Ordinul Președintelui Consiliului Concurenței nr. 456 din 02 decembrie 2009 privind declanșarea investigației și Ordinul nr. 477 din 17 decembrie 2009 prin care a fost extinsă investigația la toți distribuitorii SC S.A.P.D. SRL, însă din raportul investigației rezultă că au fost emise mai multe ordine, prin care investigația a fost extinsă și la alte societăți comerciale, dar societatea reclamantă nu a avut niciodată cunoștința despre existența niciunuia dintre aceste ordine.

Or, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (4) și alin. (6) din Legea nr. 21/1996, obligația de informare a persoanei supuse investigației este imperativa și de la acest text de lege nu se poate deroga. Această normă de drept a fost instituită în beneficiul întreprinderii, care trebuie să fie informată cu privire la declanșarea investigației, pentru ca aceasta să aibă posibilitatea propunerii unor angajamente Consiliului Concurenței, în scopul înlăturării situației care a condus la declanșarea investigației, după cum rezulta din prevederile art. 462 alin. (1) din Legea nr. 21/1996.

Reclamanta a susținut că Decizia nr. 99/2011 este de asemenea supusă nulității, pentru încălcarea prevederilor art. 15 din Ordinul nr. 668 din 19 august 2011 pentru punerea în aplicare a Regulamentului privind constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor de către Consiliul Concurenței și ale art. 16 din O.U.G. nr. 2/2001, respectiv Consiliul Concurenței nu a indicat faptele concrete de restrângere ale concurenței și nu a făcut dovada existenței unui presupus raport de concurență între anumite firme din lanțul de la producător la consumator, nefiind răsturnată nici prezumția de nevinovăție a

reclamantei.

Pe fond, reclamanta a arătat că, în cauză, nu este vorba despre o înțelegere sau o practică concertată și, ca o consecință, nu poate exista obiectul împiedicării, restrângerii sau denaturării concurenței pe piață.

Din raportul de investigare și din actele care au stat la baza fundamentării acestuia rezultă, în mod indubitabil, că prețul la vânzare nu a fost impus societății, ci numai i s-a recomandat. Or, între termenul impus – care semnifică o obligație imperativă – și termenul de recomandare – care are caracter facultativ – este o diferență de natură și forță juridică, care nu lasă locul unei confuzii între acești termeni.

Prețul recomandat nu a fost respectat aproape de niciuna dintre firmele vânzătoare ale produsului, fiecare dintre aceste firme aplicând la vânzare prețuri care au ținut exclusiv de politica lor comercială.

Reclamanta a susținut că din datele deținute inclusiv de Consiliul Concurenței rezultă că toate firmele, la un loc, afectate de înțelegere, au o cota de piață care se situează sub 1% din piața relevantă, astfel ca din acest punct de vedere sunt aplicabile prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 21/1996.

Consiliul Concurenței a făcut o greșită aplicare a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 și a Ordinului nr. 420/2010, modificat prin Ordinul nr. 898/2011, privind individualizarea sancțiunii și nu a ținut cont de criteriile concrete stabilite în acest ordin și, drept urmare, a încadrat fapta la nivelul mediu de gravitate, astfel încât s-a încadrat în cuantumul de 2% la 4%, de sancțiune, din cifra de afaceri, în loc să o încadreze la nivelul mic de gravitate, asupra căruia se aplica un cuantum de 0,6 % până la 2%.

Potrivit dispozițiilor Ordinului 420/2010, faptele de

gravitate mică sunt definite ca fiind acele fapte care au „un impact redus asupra pieței sau care afectează o parte limitată a acesteia”.

Toate firmele, la un loc, afectate de înțelegere, au o cotă de piață care se situează sub 1% din piața, astfel că fapta, ca atare, nu poate fi încadrată decât la fapte de gravitate mică.

În consecință, fapta presupus comisă de societate se încadrează în categoria faptelor de mica gravitate și, drept urmare, ar urma să fie sancționată cu o amendă în cuantum de la 0.6% la 2%. Păstrând aceeași individualizare a sancțiunii, și anume către minim, așa cum a procedat Consiliul Concurenței, ar trebui ca sancțiunea aplicată să fie de 0.6% din cifra de afaceri.

Reclamanta susține că, având în vedere cifra de afaceri realizată pe anul 2010 de 736.724 lei, cuantumul amenzii trebuia să fie de 3.683, 62 lei ($736.724 \times 0.6\%$ – circumstanțe atenuante).

În concluzie, în situația în care se apreciază că au fost încălcate totuși dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996, se impune a se constata că, în cauză, sunt aplicabile prevederile art. 51 alin. (3) din lege și, văzând conceptul politicii de clemență definit de Consiliul Concurenței, societatea urmează să fie absolvită integral de amenda contravențională aplicată.

2. Hotărârea instanței de fond

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. 7172 din 18 decembrie 2012, a respins acțiunea formulată de reclamanta SC S.A. SRL în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Concurenței, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, instanță de fond a reținut, în esență, că decizia atacată cuprinde descrierea faptei

contravenționale (capitolul IV intitulat „Acte și fapte constatate”, de la paragraful nr.(51) până la paragraful (88), criticile reclamantei nefiind fondate.

Cu privire la fapta contravențională reținută în sarcina reclamantei instanța de fond a constatat că nu se poate reține că prețul prevăzut în Anexa nr. 2 la contractul nr. 9 din 28 mai 2010 a fost unul de recomandare în condițiile în care nerespectarea acestuia dădea nașterii dreptului vânzătorului „de a refuza a onora alte comenzi ale cumpărătorului”.

Instanța de fond a constatat că înțelegerea respectivă a avut ca obiect stabilirea prețului, fiind o încălcare „prin obiect”, neavând relevanță care au fost în concret efectele acesteia („sunt interzise orice înțelegeri între întreprinderi, decizii ale asociațiilor de întreprinderi și practici concertate, care au ca obiect sau au ca efect împiedicarea, restrângerea ori denaturarea concurenței pe piața românească sau pe o parte a acesteia”- art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996).

Prima instanță a reținut că, în speță, nu sunt incidente prevederilor art. 5 alin. (2) și (3) din Legea nr. 21/1996, nedovedindu-se faptul că respectiva înțelegere a contribuit la „îmbunătățirea producției sau distribuției de mărfuri, la promovarea progresului tehnic sau economic, asigurând, în același timp, consumatorilor un avantaj corespunzător celui realizat de părțile la respectiva înțelegere, decizie ori practică concertată”).

Limitele prevăzute la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 nu sunt aplicabile înțelegerilor care, în mod direct sau indirect, au ca obiect fixarea prețurilor de vânzare a produselor către terți.

Instanța de fond a constatat că împrejurarea invocată prin acțiune cu privire la lipsa unei structuri de personal de specialitate economică sau juridică nu poate constitui un

element exonerator de răspundere.

De asemenea, a constatat că individualizarea sancțiunii s-a realizat potrivit dispozițiilor art. 51 și 52 din lege și Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art.51 din Legea concurenței nr.21/1996, emise de către Consiliul Concurenței, aprobate prin Ordinul nr. 420/2010.

Instanța de fond a apreciat că, în mod corect, pârâtul a reținut că fapta părților contractante intră în categoria restricționărilor grave ale concurenței, interzise „per se” de legislația de concurență, punând în pericol concurența și aplicarea liberă a principiului economiei de piață, privind jocul liber cerere-oferta, afectând interesul cumpărătorului final. Având în vedere natura faptei săvârșite, nu se poate concluziona că aceasta este de o gravitate mică.

Reclamantei i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 2,3% din cifra de afaceri (procentul de 2% fiind cel maxim pentru faptele de gravitate mică și respectiv cel minim pentru cele de gravitate medie, conform Ordinului nr. 420/2010).

Prin Decizie nu s-a dispus aplicarea unui cuantum adițional de 65%, ci a unui cuantum adițional cuprins între 0 și 65%, în funcție de durata concretă a încălcării în cazul fiecărui participant.

Referitor la dispoziții din Ordinul nr. 420/2010, astfel cum a fost modificat prin Ordinul nr.898/2011 invocate de reclamantă prin acțiune, instanța de fond a constatat că aceste dispoziții au intrat în vigoare la 29.12.2011, după emiterea deciziei contestate (27.12.2011).

3. Motivele de recurs înfățișate de reclamantă

Împotriva sentinței Curții de apel a formulat recurs, în termen legal reclamanta SC S.A. SRL Ploiești, invocând dispozițiile art. 304 pct. 6, 7, 8 și 9 și art. 304¹ C. proc.

civ.

Recurenta critică modul în care instanța de fond a interpretat dispozițiile art. 36 alin. 4 din Legea nr. 21/1996 care se referă la comunicarea copiei certificate a ordinului de abilitare a inspectorilor de concurență cu puteri de inspecție ce au fost introduse prin O.U.G. nr. 75/6.07.2010, act normativ ulterior emiterii Ordinului nr. 477/17.12.2009.

Se arată că instanța de fond s-a limitat să observe anterioritatea emiterii Ordinului nr. 477/2009 fără însă să supună analizei esența susținerilor sale cu privire la comunicarea ordinelor emise de Consiliul Concurenței și a efectelor pe care această comunicare le produce. Susține recurenta că nu a avut cunoștință de niciunul dintre ordinele emise de Consiliul Concurenței privind declanșarea, respectiv, extinderea investigației ce o viza.

Mai arată recurenta că în mod greșit instanța de fond a apreciat că decizia Consiliului Concurenței cuprinde descrierea faptei contravenționale, întrucât din lecturarea respectivei decizii nu rezultă împrejurările în care s-au comis presupusele fapte, intimatul limitându-se să afirme că a încălcat dispozițiile art. 5 alin.1 lit. a) din Legea nr. 21/1996.

O altă critică vizează concluzia judecătorului fondului în sensul că prețul prevăzut în anexă la contract nu poate fi considerat unul de recomandare, în condițiile în care nerespectarea acestuia oferea posibilitatea vânzătorului de „a refuza, a onora alte comenzi ale cumpărătorului”.

În realitate, arată recurenta, instanța de fond nu a fost preocupată de a interpreta termenii contractului pentru a determina efectele juridice ale acestor termeni, întrucât termenul „recomandat” trebuia înțeles în sensul său obișnuit, acela de „a sfătui, a indica, a propune” (așa cum este definit de DEX).

Or, în aceste condiții, „obiectul” înțelegerii îl reprezintă o „recomandare” de preț și o obligație „să nu se încalce procedurile concurențiale”, astfel că niciuna dintre cele două categorii ale „obiectului” înțelegerii nu se încadrează în noțiunea de „obiect” definită de art. 81 CE.

În mod greșit instanța de fond nu a analizat cererea sa privind exonerarea de răspundere, față de lipsa de personal angajat, de specialitate economică sau juridică.

În fine, recurenta critică și modalitatea de individualizare a sancțiunii aplicate, arătând că judecătorul fondului a făcut constatări generice, fără să le încadreze în norme de drept, prin corelare cu situația de fapt.

4. Apărările intimatului Consiliul Concurenței

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 3.02.2014, intimatul Consiliul Concurenței a solicitat respingerea recursului ca nefondat, răspunzând criticilor invocate de recurentă.

Intimatul a susținut, în esență, că dovada înștiințării reclamantei cu privire la extinderea investigației declanșate este depusă la dosar – adresa nr. 20/15.01.2010, la care reclamanta a formulat răspuns înregistrat sub nr. 61/10.02.2010.

De asemenea, arată intimatul, că fapta imputată reclamantei constituie o faptă ce aduce de atingere normelor de concurență, întrucât aceasta împreună cu celelalte contraveniente au participat la o înțelegere anticoncurențială pe verticală, pe lanțul de distribuție, materializată prin semnarea unor contracte ce cad sub incidența interdicției prevăzute de art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor recurentei,

a apărărilor din întâmpinare, cât și sub toate aspectele, conform dispozițiilor art. 304¹ C. proc. civ., Înalta Curte constată că recursul este nefondat pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Recurenta-reclamantă a supus controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ Decizia nr. 99/2011 emisă de Consiliul Concurenței, prin care s-a constatat o încălcare a dispozițiilor art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 21/1996, republicată, de către producătorul D.P.P.I.I.S.V.T. Ltd Şirketi, importatorii SC W.C.I. SRL, SC S.A.P.D. SRL și SC P.D.T. SRL, prin încheierea unor contracte în care prețurile de vânzare cu amănuntul către consumatorii finali din România au fost stabilite de către producătorul turc, în înțelegere cu importatorii români.

Recurenta-reclamantă SC S.A. SRL a participat la înțelegerea anticoncurențială prin încheierea contractelor de dealer și vânzare-cumpărare privind distribuția de produse de parfumerie marca D&P Parfum, fiind sancționată cu o amendă contravențională în valoare de 16.945 lei, reprezentând 2,3% din cifra de afaceri totală aferentă anului 2010.

Inițial investigația având ca obiect posibila încălcare a dispozițiilor art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr.21/1996 a fost declanșată din oficiu, conform Ordinului Președintelui Consiliului Concurenței nr. 456/2.12.2009, iar ulterior a fost extinsă la toți distribuitorii SC S.A.P.D. SRL prin Ordinul nr.477/ 17.12.2009.

Referitor la extinderea investigației dispusă prin Ordinul nr. 477/2009 al Președintelui Consiliului Concurenței, recurenta-reclamantă a fost încunoștințată prin adresa înregistrată sub nr. 20/15.01.2010, aceasta comunicând un răspuns înregistrat sub nr.61/10.02.2010.

Astfel, critica recurenteii cu privire la faptul că nu a avut cunoștință de niciunul dintre ordinele emise de Președintele

C.C., este nefondată.

De altfel, reclamanta a participat la audierea în fața Plenului Consiliului Concurenței, unde a fost prezentat raportul de investigație și a avut posibilitatea să-și exercite dreptul de apărare.

Evident, trimiterea pe care recurenta o face la dispozițiile O.G. nr. 75/2010 privind modificările aduse art. 36 alin. 4 din Legea nr. 21/1996, este eronată, întrucât aceste dispoziții legale reglementează situația inspecției inopinate, când inspectorul de concurență are obligația înmânării unei copii certificate a ordonanței de inspecție inopinată, dispoziții legale intrate în vigoare ulterior emiterii ordinului de extindere a investigației.

Nici critica referitoare la lipsa din cuprinsul Deciziei nr. 99/2011 a descrierii faptelor concrete de presupusă restrângere a concurenței și a împrejurărilor în care s-au comis presupusele fapte, nu poate fi reținută de instanța de control judiciar.

În mod corect judecătorul fondului a reținut că decizia atacată cuprinde descrierea faptei contravenționale [Cap.IV – Acte și fapte constatate; paragraful nr.(51); paragraful nr.(88)].

Astfel, s-a reținut că potrivit clauzelor contractuale inserate la pct.5 din Contractul nr. 9/28.05.2010, „reclamanta, în calitate de dealer, va folosi la vânzare/revânzare prețurile din anexa la contract, nerespectarea acestei obligații având drept sancțiune rezilierea necondiționată a contractului de dealer”.

Rezultă așadar, că reclamanta a participat în cadrul procesului de distribuție la înțelegerea anticoncurențială având ca obiect stabilirea prețului produselor de parfumerie, fiind o încălcare „prin obiect”, fără a avea relevanță existența sau nu a efectelor acesteia.

Fapta recurenței-reclamante intră în categoria restricționărilor grave ale concurenței, denumite *per se* de legislația de concurență. Mediul concurențial a fost distorsionat în sensul că distribuitorilor, intermediarilor, revânzătorilor, li s-a restrâns libertatea de a determina singuri sau de a negocia prețurile de vânzare pe care doresc să le practice pentru produsele turcești de parfumerie, în funcție de costurile înregistrate de fiecare comerciant, precum și în raport de cerere și ofertă.

Argumentul recurenței în sensul că prețul prevăzut în anexa la contract nu a fost impus ci doar recomandat, nu poate fi împărtășit de instanță, întrucât existența clauzei prevăzute la pct. 5.6. – „Vânzătorul își rezervă dreptul de a refuza, a onora alte comenzi ale cumpărătorului în situația în care nu sunt respectate prețurile prevăzute în anexa 2 a prezentului contract”, contrazice această susținere.

Existența acestei sancțiuni contractuale convenite prin acordul de voință al părților contractante înlătură caracterul de recomandare al prețului, confirmând caracterul imperativ al obligației de respectare a listei de prețuri, anexă la contract.

În ceea ce privește neanalizarea de către instanța de fond a cererii de absolvire de răspundere pecuniară ca urmare a aplicării unei politici de clemență la care face referire alin. 33 din art. 53 din Legea nr. 21/1996, Înalta Curte constată că o astfel de susținere nu se regăsește în cererea de chemare în judecată, pentru ca instanța de fond să fi fost în măsură să o analizeze.

Cu privire la individualizarea sancțiunii aplicate, potrivit dispozițiilor art. 51 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 21/1996, încălcarea prevederilor art.5 alin.1 se sancționează cu o amendă de 0,5% până la 10% din cifra de afaceri totală, realizată de întreprinderile implicate, în anul anterior sancționării pentru faptele săvârșite.

Fiind în prezența unei înțelegeri cu privire la prețul de vânzare, fapta săvârșită de reclamantă intră în categoria restricționărilor grave ale concurenței, interzise „per se” de legislația în domeniu și astfel nu poate fi încadrată în categoria celor de gravitate mică, pentru care se aplică o amendă în procent de 2% până la 4% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării .

Individualizarea sancțiunii s-a realizat în conformitate cu dispozițiile art. 51, 52 din lege și ale Instrucțiunilor privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile emise de Consiliul Concurenței, aprobate prin Ordinul nr.420/2010.

Legat de durata încălcării ce trebuie luată în considerare pentru a distinge între încălcările de lungă durată și cele de scurtă durată (mai puțin de 1 an), recurenta susține că a încheiat două contracte a căror derulare s-a situat sub perioada de 1 an, astfel că în cauză nu trebuie să se aplice nici un quantum adițional conform Ordinului nr.420/2010.

Înalta Curte reține că durata încălcării a fost stabilită în mod corect în raport de durata contractelor încheiate de reclamantă, aceasta situându-se peste pragul de 1 an, prin încheierea de contracte succesive (contracte de dealer nr.103/4.01.2010, de vânzare-cumpărare nr.009/ 28.05.2010 și nr.58/3.01.2011), ceea ce a condus la aplicarea unui spor al amenzii corespunzător criteriului încălcării de durată medie.

Pentru considerentele expuse anterior, constatând că nu există motive pentru anularea actului administrativ atacat, prin care s-a constatat încălcarea prevederilor art.5 alin.1 lit.a) din Legea nr.21/ 1996 de către reclamantă și i-a fost aplicată o amendă în sumă de 16.945 lei, reprezentând 2,3% din cifra de afaceri totală aferentă anului 2010, în temeiul art. 312 alin. 1 C. proc. civ., a fost respins recursul ca nefondat.

Trezoreria Statului, acceptator de plăți electronice pentru plata online a impozitelor și taxelor

Potrivit unui [comunicat de presă](#), Ministerul Finanțelor Publice a semnat acordul de licențiere a Trezoreriei Statului ca acceptator de plăți electronice cu carduri MasterCard și Maestro în condițiile stabilite de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin Trezoreria Statului.

Implementarea sistemului de plată online, inclusiv extinderea serviciilor de internet banking ale Trezoreriei Statului, se va realiza din fonduri europene prin proiectul „Îmbunătățirea capacității procesului decizional la nivelul sectorului financiar din România – TREZOR”. În urma evaluării de către Autoritatea de Management a Programului Operațional Capacitate Administrativă (POCA), acesta a fost acceptat în vederea finanțării.

Proiectul va dezvolta o componentă dedicată plății cu cardul, prin intermediul căreia contribuabilii vor putea efectua plata online a tuturor tipurilor de impozite și taxe atât la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, cât și la cele administrate de alte instituții publice. Contribuabilii nu vor plăti comisioane la tranzacții.

„E un pas important pe care Ministerul Finanțelor Publice îl face pentru a veni în întâmpinarea contribuabililor. Aceștia

își vor putea plăti taxele și impozitele de acasă și de la serviciu, cu ajutorul unui sistem sigur și accesibil. Consider că ușurința cu care ne plătim taxele și impozitele este esențială pentru o colectare mai eficientă și pentru creșterea gradului de conformare voluntară. Este și o expresie a respectului pe care îl avem pentru cetățean. Infrastructura nou creată este deschisă pentru toate sistemele de plată care acceptă autorizarea Trezoreriei în condițiile legislației în vigoare”, a declarat ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu.

„MasterCard are o tradiție în colaborarea fructuoasă cu guvernele și autoritățile din jurul lumii pentru dezvoltarea și implementarea de proiecte cu impact pozitiv la nivelul contribuabililor și a economiilor. Licențierea Trezoreriei Statului ca acceptator de plăți cu cardurile MasterCard sau Maestro reprezintă o premieră mondială și suntem mândri că astfel ne alăturăm autorităților în demersurile lor de creștere a gradului de fiscalizare a economiei, cu ajutorul mijloacelor de plată electronice”, a adăugat Cosmin Vladimirescu, manager general al MasterCard pentru România.

În perioada următoare, MasterCard va realiza implementarea tehnică, care va dura maximum trei luni.

Completare a prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Potrivit prevederilor pct. 36²⁹ din Legea nr. 358/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și a Legii nr. 207/2015 privind Codul de

procedură fiscală, articolul 465, alineatul (2) din Codul fiscal a fost completat cu alineatul (21), cu următorul cuprins:

„În cazul unui contribuabil care deține mai multe terenuri situate în intravilanul aceleiași unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, suprafața de 400 m² prevăzută la alin. (2) se calculează o singură dată, prin însumarea suprafețelor terenurilor, în ordine descrescătoare”.

Aceste prevederi sunt aplicabile de la data de 1 ianuarie 2016. În consecință, exemplele de calcul a impozitului pe teren de la punctele 83 și 84 din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal nu vor fi luate în considerare de către autoritățile locale.

Ministerul Finanțelor Publice menționează în comunicatul de presă că, în prezent, este în curs de elaborare un proiect de modificare a H.G. nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în care sunt prezentate exemple de calcul a impozitului pe terenurile amplasate în intravilan, înregistrate la altă categorie de folosință decât de cea de terenuri cu construcții, conform modificării legislative mai sus menționate.

**Situații în care
contribuabilii pot fi**

declarații inactivi de organele fiscale

Ca urmare a modificării Legii nr. 207 / 2015 privind Codul de procedură fiscală, începând cu data de 1 ianuarie 2016, contribuabilul sau plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat/ă inactiv/ă și îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) nu își îndeplinește, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege;
- b) se sustrage controalelor efectuate de organul fiscal central prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;
- c) organul fiscal central constată că nu funcționează la domiciliul fiscal declarat;
- d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerțului;
- e) durata de funcționare a societății este expirată;
- f) societatea nu mai are organe statutare;
- g) durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social este expirată.

Practic, cele mai des apărute situații care pot conduce la declararea societății ca inactivă sunt (i) expirarea duratei mandatului administratorilor societății și (ii) expirarea duratei sediului societății. Cu privire la literele d)-g) de mai sus, în baza unei proceduri, Oficiul Național al Registrului Comerțului comunică ANAF informații despre contribuabilii sau plătitorii care se află în vreuna din

situațiile menționate, în vederea demarării de către ANAF a procedurii de declarare a inactivității acestora.

Pentru a evita declanșarea de către organele fiscale a unei astfel de proceduri, vă recomandăm să verificați dacă vă aflați într-una din situațiile mai sus menționate (ex.: chiar dacă ați încheiat un act adițional de prelungire a duratei spațiului cu destinație sediu social, vă rugăm să aveți în vedere că acesta trebuie înregistrat la Registrul Comerțului) sau dacă există iminența unei astfel de situații.